

Není třeba, aby za tohoto stavu věci soud první znova o přípustnosti návrhu na navrácení v předešlý stav uvažoval a bylo proto naříkané usnesení zrušiti a rekursnímu soudu naříditi, aby nehleděl k důvodu zamítacímu a o rekursu podaném ve věci samé rozhodl. Výrok o útratách opřen o §§ 41 a 50 c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. března 1921 R-II 92-21. Klener.

Účinnost práv pachtovních proti třetím osobám ?

Žalobkyně tvrdí, že má pozemek v žalobě uvedený od manželů Jana a Anny T. od 1916 až do 1922 na dobu 6 let po sobě jdoucích v pachtu, že však žalovaní manželé Josef a Marie Š. jí jarní setbu 1920 zamezili a ji z pole toho vyhnali, ač je jak na podzim 1919, tak i ještě z jara 1920 vzdělávala, na podzim s vědomím propachtovatele Jana T. a dokonce s jeho potahem, domáhá se obyčejnou žalobou, aby byl vydán rozsudek: Žalovaní tím, že dne 28. dubna 1920 žalobkyni ve výkonu pachtovních práv jejích k pozemku čk. 431 v B. bránili a téže další výkon těchto práv zakazovali, nemajíce k tomu žádného oprávnění, a že zoranou část tohoto pole oseli dne 28. dubna 1920, obmezili žalobkyni v jejích pachtovních právech k uvedenému pozemku jí příslušejících, jsou povinni dalšího podobného obmezování se zdržeti.

Žalovaní namítají, že smlouvou postupní ze dne 22. ledna 1920 postoupili manželé propachtovatelé Jan a Anna T. pozemek sporný Marii Z., provdané T., která smlouvou ze dne 3. února 1920 žalované Marii Š. poskytla doživotní bezplatné užívání pozemku toho. Podle tohoto práva užívacího ujala se žalovaná z jara 1920 držby pozemku sporného, davši jej ještě před 28. dubnem 1920 zorati, dne 28. dubna 1920 pak část pozemku osila a upozornila žalobce, že od této doby bude si pozemek ten dle svého práva užívat sama.

První soudce žalobě vyhověl. Soud odvolací vyhověl odvolání žalovaných a rozsudek prvního soudu v tom směru změnil, že žalobu zamítl.

Důvod y: Žalobkyně žaluje jako pachtýřka žalované jako osoby třetí, jež s ní v žádném obligačním poměru nejsou, pro obmezování svých práv k pozemku, tedy žaluje, jak sama tvrdí, obdobnou žalobou vlastnickou podle §u 366 a 372 obč. zák. Jako pachtýřka má však vůči třetím osobám mimo propachtovatele pouze držebnostní práva pachtovní a může držebnostní tato

práva chrániti vůči třetím osobám pouze žalobou pro rušenou držbu. Vlastníci pozemku není, nemůže se proto ochrany svých práv pachtovních domáhati žalobou vlastnickou, ani nějakou její obdobou, které zákon nezná, a chrání pachtýře proti zasahování osob třetích do jeho práv pachtovních dostatečně žalobou pro rušenou držbu.

Nejvyšší soud odvolání žalobkyně v y h o v ě l a obnovil rozsudek prvního soudece.

D ů v o d y: Žalobní žádání není sice bezvadně stylisováno, proti jeho znění nebylo však ani v odvolání ničeho namítáno, a z obsahu jeho a ze žaloby je zřejmo, že žalobkyně, bráníc se proti neoprávněnému obmezování svých práv pachtovních mezi stranami sporných, požaduje uznání těchto svých práv, jakož i povinnosti žalovaných, aby se obmezování těchto práv zdrželi; žalobkyně požaduje tedy rozhodnutí o právu samém, byť i do žalobního žádání vkládala také údaje o činech, kterými byla obmezována. Znění žalobního žádání není proto dostatečným důvodem k jeho zamítnutí.

Žalovaní ve svém odvolání nevzali v odpor skutková zjištění prvního soudu, aniž jeho vývody, že žalobkyně spachtovala sporný pozemek v roce 1916 na šest let, že žalovaní ji ve výkonu pachtovních práv svémocně obmezovali a že si na úkor žalobkyně osobují právo k pozemku, který má v pachtu posud žalobkyně, ježto od nového vlastníka výpověď podle § 1120 obč. zák. nedostala.

R o z h o d n u t í nejvyššího soudu ze dne 1. února 1921 Rv I 66/21.

Jakeš.

Příspěvek k šestému odstavci §u 261 cřs., zavedenému čl. VI. č. 14 novely ze dne 1. června 1914 č. 118 ř. z. o úlevách pro soudy.

Během projednávání sporu usnesl se obchodní soud, poněvadž pochyboval o své příslušnosti, z moci úřední pojednati o příslušnosti té. Po přednesení stran navrhnul žalobce, aby soud pro případ, že uzná svou nepříslušnost, postoupil spisy soudu věcně příslušnému, totiž živnostenskému soudu v Praze, který jedině by mohl přijíti v úvahu. První soud prohlásil se za nepříslušna a postoupil spisy živnostenskému soudu v Praze. Do usnesení toho podal žalovaný rekurs. Rekursní soud rekurs jako nepřijatelný odmítnul odvolav se na šestý odstavec § 261. c ř. s.